

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 635/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených JUDr. Štefanom Kseňákom, PhD., advokátom, Park Angelinum 4, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 34Ek/795/2022 z 27. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júna 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu ako exekučného súdu sp. zn. 34Ek/795/2022 z 27. marca 2023. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a príslušného súdneho spisu vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie doručeným exekučnému súdu 24. marca 2022 sa oprávnený [REDACTED] (ďalej aj „oprávnený“ alebo „veriteľ“) proti sťažovateľom ako povinným domáhal opätovného vykonania exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“) na podklade exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Košice II sp. zn. 11Ro/542/2011 z 19. júla 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 31. augusta 2011. Stará exekúcia bola vedená pod sp. zn. EX/1064/12 súdnou exekútorkou

JUDr. Máriou Hlavňovou a bola ukončená doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie 4. februára 2022.

3. Okresný súd následne výkonom exekúcie poveril 4. apríla 2022 súdneho exekútora JUDr. Ladislava Kováča, ktorý vydal 6. apríla 2022 upovedomenie o začatí exekúcie. Sťažovatelia ako povinní v danom exekučnom konaní sa návrhom doručeným exekučnému súdu 9. mája 2022 domáhali zastavenia daného exekučného konania v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Okresný súd uznesením sp. zn. 34Ek/795/2022 z 29. júla 2022 návrh zamietol a oprávnenému priznal nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie v výške 27,90 eur. Sťažovatelia podali proti uzneseniu z 29. júla 2022 sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol. Zároveň priznal oprávnenému nárok na náhradu trov sťažnostného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia nesúhlasia so zamietnutím ich návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý je podľa ich názoru dôvodný. Na objasnenie skutkového stavu veci v podstatnom uviedli, že medzi nimi a veriteľom bola uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej boli ako dlžníci zaviazaní veriteľovi spoločne a nerozdielne. Zároveň uzatvorili aj záložnú zmluvu, avšak vklad záložného práva nebol povolený. Dňa 12. novembra 2011 boli sťažovateľke 2 ([REDACTED]) doručené do vlastných rúk dve súdne rozhodnutia, a to platobný rozkaz Okresného súdu Košice II č. k. 11Ro/541/2011-13 zo 17. augusta 2011 a platobný rozkaz Okresného súdu Košice II č. k. 11Ro/542/2011-13 z 19. júla 2011. Sťažovateľka 2 dala do pozornosti, že oba platobné rozkazy vydal ten istý súd, pričom označenie čísla konania sa líši len v čísle za lomkou, kde v skôr vydanom platobnom rozkaze (z 19. júla 2011) je uvedené číslo 542 a v neskôr vydanom platobnom rozkaze číslo 541. Pozornosť vzbudzuje aj skutočnosť, že neskôr vydaný platobný rozkaz má nižšie individuálne číslo spisu než skôr vydaný platobný rozkaz, keď sa líšia len posledným číslom, a teda všetko nasvedčuje tomu, že museli byť vydané bezprostredne po sebe, aj keď sa dátumy líšia o skoro mesiac. Obe zásielky prevzala sťažovateľka 2. Keďže výrok platobného rozkazu č. k. 11Ro/541/2011-13 zo 17. augusta 2011 znel aj na zmluvnú pokutu a oba platobné rozkazy vyzerali „ako v tej istej veci“, sťažovateľka 2 podala odpor len proti platobnému rozkazu zo 17. augusta 2011 a proti platobnému rozkazu z 19. júla 2011 (exekučnému titulu v tejto veci) odpor nepodala. Sťažovateľ 1 podal odpor proti platobnému rozkazu zo 17. augusta 2011, kde vyslovene uviedol, že mu nebol doručený.

5. Vo veci, v ktorej podali odpor, prebehlo na Okresnom súde Košice II súdne konanie, ktoré bolo ukončené rozsudkom č. k. 20C/22/2012-235. Týmto rozsudkom sa právoplatne vyriešila otázka peňažnej pôžičky medzi veriteľom a sťažovateľmi, a to čo sa týka jej výšky, pokiaľ ide o istinu, ako aj príslušenstvo. V predmetnom rozsudku je vo výrokovej časti jasné, že úroky z omeškania sledovali osud žalovanej istiny, keď vo výroku rozsudku pod textom o patričnej lehote je uvedené: „9% ročný úrok zo sumy 235 eur za obdobie od 31. 1. 2013 do zaplatenia“ Takýto výrok rozsudku považujú sťažovatelia za zrozumiteľný a odrážajúci hmotnoprávny základ sporu, z ktorého súd pri rozhodovaní vychádzal.

6. Nadväzujúc na to, sťažovatelia uviedli, že výrok rozhodnutia, ktorý je exekučným titulom (t. j. platobný rozkaz Okresného súdu Košice II č. k. 11Ro/542/2011-13) a ktorý znie: „Ukladá odporcom v 1. a 2. rade, aby do 15 dni odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatili navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 275,00 € a úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 112.000, - € od 10.12.2009 do 19.3.2010 a úrok z omeškania vo výške 82.000,- € od 20.3.2010 do zaplattenia a nahradili trovy konania vo výške 53,28 €, alebo aby v tej istej lehote podali odpor na tomto súde.“, považujú sťažovatelia za nejasný a nezakladajúci stav právnej istoty. Podľa sťažovateľov v časti výroku týkajúceho sa úroku z omeškania, kde súd zaviazal sťažovateľov zaplatiť „úrok z omeškania vo výške 82.000,- € od 20.3.2010 do zaplattenia“, nie je zrejmé, do zaplattenia čoho, teda či do zaplattenia istiny v sume 275 eur alebo sumy 82 000 eur, ktorá nebola nikdy žalovaná.

7. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovatelia v podstatnom uviedli, že v danej veci sa na ich majetok vedie exekúcia na splnenie peňažnej povinnosti, kde majú zaplatiť súdom priznanú istinu vo výške 275 eur, ale aj úroky z istiny vo výške 112 000 eur, resp. vo výške 82 000 eur zo spornej istiny, ktorú žalobca nikdy nezažaloval. Tým, že žalobca túto istinu nikdy nezažaloval, je s určitosťou premlčaná. V exekučnom konaní sa však vymáha zaplattenie úrokov z omeškania z nežalovanej istiny, čím dochádza aj k zásahu do majetkových práv sťažovateľov.

8. Podľa názoru sťažovateľov si navrhovateľ v návrhu na vydanie platobného rozkazu uplatnil nárok na zaplattenie istiny v sume 275 eur. Žiadna istina, ktorá túto sumu prevyšuje, uplatnená nebola, a tak neboli uplatnené ani akékoľvek úroky k istine, ktorá danú sumu prevyšuje. Časť istiny prevyšujúca sumu 275 eur bola premlčaná uplynutím všeobecnej premlčacej doby. Podľa názoru sťažovateľov tak nemožno vymáhať žiadne úroky z omeškania, keďže ak sa vo všeobecnej premlčacej lehote premlčala istina, premlčali sa aj úroky z omeškania. Premlčanie povinní riadne namietli.

9. Exekučný súd však dospel k záveru, že úroky z omeškania priznané platobným rozkazom sa nepremlčali, lebo v danom prípade ide o 10-ročnú premlčaciu lehotu. Stotožniť sa s právnym názorom exekučného súdu by však viedlo k excesu, ktorý je v podstate neriešiteľný a ktorý vytvára z istiny príslušenstvo k úrokom alebo prinajmenšom kladie úroky na úroveň istiny, ku ktorej tvoria príslušenstvo. Napadnuté rozhodnutie navyše vedie k nejasnosti, keď sa vlastne sťažovatelia môžu úplne zbaviť svojej povinnosti.

10. Sťažovatelia opakovane poukazovali na skutočnosť, že žalobca si v súdnom konaní nikdy istinu vo výške 112 000 eur, resp. vo výške 82 000 eur neuplatnil. Je nepochybné, že ak by si ju uplatnil, musel by zaplatiť 6 % súdny poplatok zo žalovanej sumy. Žalobca si však v návrhu uplatnil nárok na zaplattenie sumy 275 eur, pričom ale v návrhu uviedol, že mu ešte nebolo uhradené nič. Úroky sú ale uplatnené zo súm 112 000 eur a 82 000 eur bez toho, aby istinu zažaloval. Z návrhu na vydanie platobného rozkazu vyplýva, že žalobca si právo uplatnil z dôvodu, že sťažovatelia porušili povinnosť, a teda previedli nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom zálohu, na svoju dcéru. Žalobca v návrhu vyslovene uviedol, že si uplatňuje len časť nároku na zaplattenie zmluvnej pokuty, teda sumu 275 eur, ale úroky si uplatnil vo výške 112 000 eur, teda zo sumy tvoriacej 407,27-násobok žalovanej istiny, čo pri 9 % úroku dosiahne ročne 3665,4 % k žalovanej istine.

11. Sťažovatelia poukázali na skutočnosť, že žalobca si rovnakú istinu (275 eur) uplatnil aj v návrhu na vydanie druhého platobného rozkazu, v ktorom okrem 9 % úroku z omeškania ročne

zo sumy 112 000 eur požadoval aj 0,13 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. V nasledujúcom súdnom konaní mu súd okrem časovo ohraničených úrokov z omeškania z presne špecifikovaných súm priznal aj úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 275 eur od 31. januára 2013 do zaplatenia, teda záver výroku pred údajom o paričnej lehote je zhodný so žalovanou istinou.

12. Podľa názoru sťažovateľov súd pri vydávaní platobných rozkazov nevidel žiadny rozpor s právnymi normami a postupoval s extrémnym formalizmom, pričom až neveriteľnou náhodou vydal platobné rozkazy v časovom rozmedzí 29 dní, pričom rozdiel v spisových značkách sa líši len minimálne, ako aj rozdiel v individuálnom čísle spisu. A nejakou náhodou zrejme došlo k tomu, že skôr (takmer mesiac) vydaný platobný rozkaz má vyššiu spisovú značku než platobný rozkaz vydaný neskôr. Pre úplnosť veci je potrebné ešte dodať, že veriteľ [REDAKOVANÉ] oznámil sťažovateľom e-mailom zo 4. novembra 2011, že svoje pohľadávky postúpil písomnou zmluvou z 3. novembra 2011 [REDAKOVANÉ]. Napriek danej skutočnosti vystupuje v exekučnom konaní ako oprávnený.

13. Exekučný súd podľa sťažovateľov prezentuje záver, že aj keď istina v prevyšujúcej sume 275 eur nebola predmetom súdneho konania, a teda by sa premlčala, tak úroky z tejto spornej obligácie by sa nepremlčali. Takýto výklad však vedie k absurdnému záveru, keďže z platobného rozkazu sa stáva rozhodnutie, ktoré núti odporcu zaplatiť úroky z neexistujúcej alebo premlčanej istiny a v konečnom dôsledku aj nejakú istinu, ktorá nikdy nebola predmetom žiadneho súdneho konania, a ani nie je zrejme, v akej výške. Exekučný súd tak zvolil výklad, ktorý vedie k ústavne nekonformnému stavu, keď cez platenie podľa súdu nepremlčaných úrokov núti žalovaných zaplatiť neuplatnenú a podľa nich aj nedôvodnú, avšak premlčanú istinu, pretože inak im budú úroky rásť navždy. Exekučný súd vychádzal z toho, že úroky sa premlčávajú v 10-ročnej lehote, lebo sú priznané platobným rozkazom, avšak túto lehotu rozšíril aj na úroky z akejkoľvek istiny, čím sa vlastne nezohľadňuje ich hmotnoprávny základ, ktorým je vlastne existencia istiny. Tento výklad je nezlučiteľný s právnym poriadkom a predstavuje ústavnoprávny exces. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľa v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ako aj ústavnej sťažnosti, poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20Cdo/1936/2010, ktorého právne závery sú podľa ich názoru aplikovateľné aj na danú vec.

14. Sťažovatelia sú toho názoru, že napadnuté rozhodnutie nerešpektuje akcesoritu úrokov z omeškania k istine, ale zakladá akcesoritu istiny k úrokom z omeškania, resp. nepovažuje úroky za príslušenstvo dlžnej istiny, ale dáva im samostatnú existenciu. Z napadnutého rozhodnutia tak nie je zrejme, ako to s danou akcesoritou k istine je, ktorá aj keby bola dôvodná, bola by premlčaná. Z odôvodnenia nie je zrejme ani to, zaplatením čoho sa povinní zbavia svojej povinnosti. Ak súd vychádzal z toho, že svojej povinnosti sa povinní zbavia a úrok prestane rásť, ak uhradí nežalovanú a súdom nepriznanú alebo neexistujúcu, avšak premlčanú istinu, tak poskytol ochranu neuplatnenému a premlčanému nároku žalobcu, čo dosahuje úroveň ústavnoprávneho excesu. Ústavne nekonformným výkladom plynutia premlčacej doby na úroky k premlčanej istine došlo k porušeniu práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vedením danej nezákonnej exekúcie dochádza rovnako aj k zásahu do ich vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí ich návrhu na zastavenie exekúcie. Na základe sťažnostnej argumentácie, ktorú sťažovatelia uviedli v ústavnej sťažnosti, sú presvedčení, že v uvedenej veci mal okresný súd exekučné konanie zastaviť podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie ústavný súd preskúmal spoločne.

17. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona.

18. Zo sťažnostnej argumentácie vyplýva, že sťažovatelia spochybňujú znenie výroku rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, teda platobného rozkazu z 19. júla 2011. Sú toho názoru, že uvedený exekučný titul znie okrem uplatnenej sumy 275 eur aj na premlčané úroky z omeškania vychádzajúce z istiny, ktorá nebola v žalobnom návrhu uplatnená a ktorá bola navyše v čase podania návrhu na výkon exekúcie premlčaná. Sťažovatelia spochybňujú aj samotné znenie výroku exekučného titulu, ktorý považujú za neurčitý a nejasný. Podľa názoru sťažovateľov nie je možné určiť, kedy dôjde k splneniu ich povinnosti, a teda konečnému zbaveniu záväzku. Podľa sťažovateľov okresný súd nerešpektuje akcesorický charakter úrokov z omeškania k istine a poskytuje tak právnu ochranu záväzku, ktorý nebol v súdnom konaní uplatnený.

19. Ústavný súd poukazuje na podstatu civilného procesu, ktorý sa vnútorne stratifikuje na konanie základné a vykonávacie (exekučné). Exekučné konanie predstavuje druhú fázu civilného procesu, nie však obligatórnu, ale v zmysle dispozičného princípu, na ktorom je založené, prísne fakultatívnu. Zatiaľ čo v základnom civilnom konaní súd spravidla judikuje právo medzi stranami sporu a judikuje existenciu či neexistenciu subjektívneho práva, v exekučnom konaní je úlohou súdneho exekútora a exekučného súdu poskytovať ochranu už judikovanému nároku.

20. Je nesporné, že exekučným titulom v danej veci je platobný rozkaz sp. zn. 11Ro/542/2011 z 19. júla 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 31. augusta 2011. Rovnako je nesporné, že sťažovatelia ako žalovaní mali možnosť proti uvedenému platobnému rozkazu podať

kvalifikovaný odpor, čo neurobili. Sťažnostné námietky, ktoré sťažovatelia uplatnili v návrhu na zastavenie exekúcie, v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a napokon aj v ústavnej sťažnosti, by eventuálne mohli byť spôsobilé spochybníť nárok žalobcu uplatnený návrhom na vydanie platobného rozkazu v sporovom konaní nadväzujúcom na rozkazné konanie v dôsledku podania riadneho odporu. Sťažovatelia sa však nepodaním odporu sami zbavili možnosti posúdiť dôvodnosť nároku žalobcu. Aj keď sťažovatelia v ústavnej sťažnosti opísali kontext skutkovej situácie, ich argumenty nie sú objektívne spôsobilé zvrátiť následky záväznosti a zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Ústavný súd preto musí súhlasiť s právnym názorom okresného súdu uvedeným v bode 17 napadnutého uznesenia, z ktorého vyplýva, že na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie exekučný súd nie je oprávnený revidovať exekučný titul, ale jeho obsahom je viazaný.

21. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie vo vzťahu k sťažnostnej námietke o premlčaní (časti) úrokov z omeškania. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľov, podľa ktorého sa v uvedenej veci na úroky z omeškania vzťahuje 3-ročná premlčacia doba v zmysle § 110 od. 3 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva aj zo samotnej dikcie daného ustanovenia za bodkočiarkou. Ústavný súd považuje za relevantný právny názor okresného súdu uvedený v bode 19 napadnutého uznesenia, že v prípade úrokov z omeškania je z hľadiska ich premlčania potrebné zvlášť posudzovať právo na úroky z omeškania splatné do právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým boli úroky priznané, a zvlášť na úroky z omeškania, ktorých splatnosť nastala po právoplatnosti daného rozhodnutia. Po priznaní úrokov z omeškania exekučným titulom sa na nich vzťahuje iný režim premlčania ako na nejudikovanú časť istiny zmluvnej pokuty, teda 10-ročná premlčacia lehota vyplývajúca z § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

22. Okresný súd následne v bode 21 napadnutého uznesenia konštatoval, že exekučný titul nadobudol vykonateľnosť 31. augusta 2011 a od uvedeného dňa začala plynúť 10-ročná premlčacia doba. Iniciovaním exekučného konania vedeného súdnou exekútkou JUDr. Máriou Hlavňovou prestala 27. júla 2012 premlčacia doba plynúť. K ukončeniu daného exekučného konania došlo 4. februára 2022, čím došlo k obnoveniu jej plynutia. Oprávnený napokon v zmysle § 9 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní doručil okresnému súdu opätovný návrh na vykonanie exekúcie, čím sa podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku začalo nové exekučné konanie. Premlčacia doba tak nemohla uplynúť ani po zastavení starej exekúcie, a to v dôsledku zákonných účinkov včasného podania opätovného návrhu, keďže jej uplynutiu bráni § 9 ods. 1 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

23. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia v kontexte sťažnostných námietok konštatuje, že jeho obsah nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný či nepreskúmateľný. Okresný súd dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo nebolo možné návrhu na zastavenie exekúcie vyhovieť. Za dostatočne a presvedčivo odôvodnený považuje ústavný súd rovnako záver okresného súdu v kontexte plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k úrokom z omeškania, ako aj právny záver týkajúci sa nemožnosti exekučného súdu v aktuálnej fáze konania spochybníť a revidovať obsah právoplatného exekučného titulu.

24. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd uzatvára, že v danom prípade neboli splnené podmienky na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g)

zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

25. Sťažovatelia rovnako namietali aj zásah do ich vlastníckeho práva, ktorý má byť spôsobený samotným vedením exekučného konania. Vzhľadom na argumentačné prepojenie porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy s právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že sťažovateľmi predstretá argumentácia nie je spôsobilá podnietiť prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ani vo vzťahu k uvedenému právu.

26. Vzhľadom na uvedené, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v danej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu